

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-457/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Heleni Božović Sladaković, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Hasnije Mrkonjić iz Ližnjana, Ribarska ulica 6, OIB 15588068768, zastupane po punomoćnici Leani Modrušan, odvjetnici iz Pule protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB 14036333877, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Šavorić&Partneri, odvjetnicima iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne rasprave zaključene dana 31. kolovoza 2026. godine u prisutnosti tužiteljice uz zamjenicu punomoćnice te u odsutnosti punomoćnika tuženika, 13. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u čl. 5.2. Ugovora o kreditu broj 366-75/2006 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 30.06.2006., a koja glasi:

« Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,75% iznosa kredita. »

pa stoga navedena odredba ugovora ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana po osnovi jednokratne naknade za obradu zahtjeva kredita isplati iznos od 1.280,16 eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 10.07.2006. do isplate po stopi od 15% godišnje propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate za period do 31.12.2007. (NN 72/02), za period od 01.01.2008. do 31.07.2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena (NN 35/05), od 01.08.2015. pa do 31.12.2022. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 997,52 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 13. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Dana 29. srpnja 2025. zaprimljena je tužba tužitelja u kojoj navodi da je 30.06.2006. sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 366-75/2006, kojim ugovorom je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 76.000,00 CHF. Odredba čl. 5.2. Ugovora broj: 366-75/2006 propisuje iznos jednokratnih troškova obrade u iznosu od 2,75% od iznosa odobrenog kredita, a koji iznos se prije isplate kredita odbija od iznosa kredita. Predmetna odredba ugovora ne precizira na koje se konkretne usluge/troškove ova naknada odnosi, odnosno koje vrste usluga i troškova ona pokriva. Sukladno odredbi čl. 5.2. banka je tužitelju zaračunala i naplatila troškove za obradu kreditnog zahtjeva, tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 2,75% od iznosa odobrenog kredita. Na ime tzv. ulazne naknade tužitelj je banci dana 10.07.2006. uplatio iznos od 2.090,00 CHFa, odnosno u kunsnoj protuvrijednosti iznos od 9.645,35 kn. U vrijeme zaključenja ugovora tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, te je visina tzv. ulazne naknade jednostrano određena od strane tuženika. Unatoč tome što je visina naknade za obradu kreditnog zahtjeva određena u postotku koji iznosi 2,75% od iznosa odobrenog kredita, radi se o iznosu koji predstavlja netransparentan trošak. Dakle, odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva ne sadrži nikakve ekonomske kriterije iz kojih bi bilo razvidno zbog čega je takva naknada (trošak) ugovorena. Takva odredba je nejasna i nerazumljiva uzimajući u obzir činjenice koje su tužitelju u trenutku zaključenja ugovora bile poznate, uključujući i informacije koje je tuženik kao kreditor učinio dostupnim. Ugovor o kreditu je formularni (tipski) ugovor pripremljen od strane banke za veći broj korisnika te tužitelj nije mogao niti prigovoriti niti utjecati na sadržaj bilo koje ugovorne odredbe. Tužitelj je ovako formulirani ugovor mogao samo prihvatiti, a da se nije slagao s bilo kojom odredbom ugovora tada do njegovog sklapanja ne bi niti došlo. I Vrhovni sud RH u svojoj odluci posl.br. Revt-249/14 jasno navodi cit. «... da su korisnici kredita kao potrošači u odnosu na banke kao trgovce faktično bili u ovisnom položaju, te dovedeni u situaciju uzmi ili ostavi ("take it or leave it") ... ». Dakle, pozicija tužitelja i tuženika u ovakvom ugovornom odnosu nije ni jednaka ni ravnopravna. Direktivom Vijeća 93/13 koja je implementirana u hrvatski pravni sustav propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna

posljedica ovakvih odredbi je njihova nepoštenost i ništetnost. U pogledu razine obaviještenosti i u pogledu pregovaračke snage potrošač se nalazi u slabijem položaju u odnosu na banke. Da je obavješćavanje od bitne važnosti za potrošača utvrdio je sud EU u predmetu broj C-26/13 u kojoj se navodi cit. « ... propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini pisane odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima pa one podliježu testu poštenosti ... ». Obveza transparentnosti ugovornih odredbi na koju upućuje Direktiva 93/13 u čl.4. st.2. i koju pojašnjava Sud EU u predmetu Ruxandra Paula Andriciuc i dr. Protiv Banca Românească SA, broj C-186/16 navodi: Cit. „...da se ta obveza...ne može ograničiti isključivo na razumljivost tih odredbi na formalnoj i jezičnoj razini, nego da, naprotiv – s obzirom na to da se sustav zaštite uspostavljen spomenutom direktivom temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluge, osobito u pogledu obaviještenosti...” Nadalje, navedena Direktiva propisuje i da procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, što u predmetnoj stvari nije slučaj. Spornom odredbom ne predviđa se niti priroda tih troškova, niti usluge koje se njima plaćaju te uopće nije razvidan razlog njihove naplate odnosno iste su suviše općenite da tužitelj može samo nagađati što sve one obuhvaćaju. O spornoj odredbi tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora zbog čega ista stvara neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva predstavlja unaprijed formuliranu odredbu koja je dio formularnog (tipskog) ugovora pripremljenog od strane banke za veći broj korisnika, te tužitelj nije mogao niti prigovoriti niti utjecati na sadržaj ugovorne odredbe. Obzirom iz same odredbe nije jasno na što se naknada (trošak) odnosi, takva odredba predstavlja netransparentan trošak, te sve navedeno čini spornu odredbu nepoštenom, te u konačnici ništetnom. Sporna odredba suprotna je čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača, obzirom da se navedenom odredbom potrošaču nameću određene obveze, a da isti u trenutku sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s svim parametrima odlučnim za njezinu primjenu. Sporna ugovorna odredba ukazuje da tuženik ima pravo naplatiti jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, no time nije definirano niti pod kojim uvjetima niti na koji način se ovakva jednokratna naknada određuje, niti je definirano na koje usluge/troškove se ove naknade odnose. Dakle, obzirom sam ugovor ne sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti činidba tužitelja, niti je određivanje činidbe prepušteno trećoj strani, odredba ugovora da Banka ima pravo naplatiti jednokratnu naknadu prema odluci tuženika ništetna je kao neodrediva. Zakon o zaštiti potrošača koji je tada bio na snazi (NN 96/03) u odredbi čl. 81. propisuje da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 83. ZZP određeno je da se prilikom ocjene je li neka odredba (ne)poštena uzima u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe. Odredbom čl. 87. istog zakona propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Odredba članka 3. Direktive 93/13 glasi cit: „1. Ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.” Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, takve odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. U pogledu

nepoštenosti naknade za obradu kredita svakako valja uzeti u obzir sudsku praksu Europskog suda u predmetu C-84/19, u kojem predmetu je sud EU razmatrao spornu odredbu, te u kojoj se navodi, cit.: „Članak 4. stavak 2. Direktive 93/13, kako je izmijenjena Direktivom 2011/83, treba tumačiti na način da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenima tom odredbom ako se tim odredbama ne predviđa ni priroda tih troškova ni usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kad je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev.„ Sukladno odredbi čl.323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Obzirom je ništetna ugovorna odredba o naknadi za obradu zahtjeva kredita, tuženik je dužan tužitelju vratiti iznos od 9.645,35 kuna= 1.280,16 eur sa zatzenom kamatom od 10. srpnja 2006.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da osporava osnovu tužbenog zahtjeva. Tuženik ne spori visinu tužbenog zahtjeva odnosno ne spori da je naknada za troškove obrade kredita naplaćena je 10. srpnja 2006. u iznosu od 9.645,35 kn. Ističe prigovor zastare. Nadalje, ističe da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu. Osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Naime, jasno je da je tuženik imao troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi članka 5. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Odredba članka 5. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna. Dakle, tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljani na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe članka 5. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ S obzirom na to da su ugovorne strane odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu sporazumno utvrdile iznos naknade, tuženik smatra da su troškovi obrade kredita uvjet davanja kredita, a taj trošak se osniva na troškovima koje je imao tuženik prilikom obrade kredita. Također se ističe da prema odredbi članka 59. st. 1. alineje 3. ZZP/03-a ugovor o zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima ugovora o zajmu koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U smislu članka 61. stavka 1. ZZP/03-a ukupni troškovi zajma jesu svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je korisnik kredita dužan platiti za odobreni zajam.

Dakle, iz naprijed navedenih odredaba ZOO-a i ZZP-a 03 razvidno je da banka osim ugovorene kamate ima pravo naplatiti i druge naknade. Nadalje, odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Također, troškovi obrade kredita iskazuju se kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Tuženik ima valjani pravi temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita sukladno čl. 173. Zakona o bankama. Također, prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predložena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču.

Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, u daljnjem dijelu podneska obrazložit će se pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. Konačno, s obzirom na to da je Ugovorom o kreditu tužitelj dobio na raspolaganje 76.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a tužbenim zahtjev traži isplatu u iznosu od 1.280,16 EUR, tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu članka 326. ZOO-a. Oспорava osnovanost i tijek zakonskih zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi. Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže da naslovni sud odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. U tijeku postupka pročitani su Ugovor o kreditu, ostala dokumentacija u spisu te je saslušan tužitelj kao parnična stranka.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja, najprije za utvrđenje ništetnim odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj 366-75/2006 od 30. lipnja 2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, koja se odnosi na troškove obrade u visini 2,75% jednokratno te, po toj osnovi, zahtjev za isplatu iznosa od 1.280,16 eura sa zateznim kamatama tekućim od 10. srpnja 2006. do isplate.

6. Pritom, među strankama nije sporno:

- da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili stambeni Ugovor o kreditu broj 366-75/2006 od 30. lipnja 2006. kojim je kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju iznos od 76.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti,
- da je u članku 5. tog Ugovora određen iznos jednokratnih troškova obrade u iznosu od 2,75% od iznosa odobrenog kredita koji iznos se prije isplate kredita odbija od iznosa kredita,
- da je tuženik od tužitelja 10. srpnja 2006. naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva po odredbi članka 5. Ugovora o kreditu u iznosu od 1.280,16 eur.

7. Sporno je li ugovorna odredba o obvezi plaćanja naknade za troškove obrade u određenom postupku iznosa kredita ništetna, a posljedično tome, ima li tužitelj osnovano pravo zahtijevati isplatu utuženog iznosa kojeg je tuženik od njega na temelju predmetne odredbe naplatio, status potrošača i prigovor zastare.

8. Radi utvrđenja spornih činjenica u ovom predmetu saslušan je tužitelj koji u svom iskazu navodi da je kredit uzeo za adaptaciju nekretnine. Prilikom sklapanja ugovora nije mu objašnjeno na što se odnosi trošak obrade kredita. Ugovor je sačinila banka, nije smatrao da ima mogućnosti utjecaja na sadržaj ugovora kojega je banka pripremila. Bila joj je bitna rata kredita. Trošak obrade mu je naplaćen, i bez naplate istoga kredit ne bi bio odobren, a nikakvih posebnih razgovora oko tog troška obrade nisu niti vodili prilikom sklapanja ugovora. Kada je kredit isplaćen vidio je da nedostaje skoro 10.000,00 kuna i kada je pitao banku kako to oni su samo rekli da je takva politika banke i bilo je ili uzmi ili ostavi, a prije toga o tome ništa posebno nisu govorili.

8.1. Sud je iskaz tužitelja prihvatio u cijelosti, ocijenivši ga istinitim i uvjerljivim, uz napomenu da ni tuženik iskaz nije osporio.

9. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je tekst ugovora sastavio tuženik kao kreditor te da tužitelj o spornoj odredbi nije mogao pregovarati jer mu takva mogućnost nije ostavljena. Upravo suprotno, tužitelj u svom iskazu ističe da mu na plaćanje naknade prije isplate nije ukazano niti objašnjeno što predmetna naknada predstavlja, na što se odnosi i iz kojih je razloga u postotku iznosa kredita i zašto baš u tom postotku.

9.1. Uzimajući u obzir predmetna činjenična utvrđenja, zaključuje se da tuženik nije dokazao svoje navode istaknute u ovom postupku. Tuženik nije dokazao da se o navedenoj odredbi pojedinačno pregovaralo. Upravo suprotno, iz iskaza tužitelja utvrđeno je da pregovaranja nije bilo već je banka pripremila ugovor i diktirala uvjete kreditiranja, a sve da je tužitelj i dobio neke informacije prije sklapanja ugovora o kreditu, iste nemaju značaj pojedinačnog pregovaranja.

10. Naime, ugovor o kreditu reguliran je odredbom članka 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, dalje: ZOO/05), kojom je propisano da se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Povrh predmetne obveze korisnika kredita, druge novčane obveze korisnika nisu zakonski predviđene. Navedeno ne sprječava ugovaranje obveze korisnika da snosi banci nastale troškove, međutim ne na način kako je ugovoreno predmetnom ugovornom odredbom uzimajući u obzir da je odredbom članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj, dalje ZZP/03) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

11. Iz naslova i sadržaja predmetne ugovorne odredbe (čl. 5. Ugovora) proizlazi da je ugovorena naknada za troškove obrade u visini 2,75% od iznosa kredita koja se naplaćuje prije isplate kredita. Analizirajući naslov i sadržaj predmetne odredbe te cijeneći iskaz tužitelja, utvrđeno je da je predmetna odredba suštinski nerazumljiva i nejasna. U predmetnoj ugovornoj odredbi uopće nije naznačeno na što se predmetna naknada odnosi i što se njome plaća. Nije čak navedeno niti ono što tuženik sada u ovom postupku navodi, a to je da je riječ o trošku obrade kredita. Jedino što se može zaključiti analizom predmetne odredbe jest da se tužitelju određuje obveza plaćanja jednokratne naknade u visini razmjernoj iznosu kredita. Pri tom niti na koji način iz

teksta ugovora ne proizlazi što ta naknada predstavlja niti zašto je određena upravo u toj visini.

11.1. Dakle, banka nije na transparentan i provjerljiv način postupala sastavivši ovakvu ugovornu odredbu, a tuženik u ovom postupku nije dokazao navod o tome da predmetna naknada predstavlja trošak obrade kredita ili neki drugi trošak u svezi kredita, a s time u vezi i pozadinu načina određivanja visine naknade. Predmetni navodi tuženika su paušalni jer tuženik ne elaborira što to podrazumijevaju troškovi obrade i koliko oni iznose, niti ne obrazlaže o kojim troškovima osiguranja govori. U tom smjeru tuženik niti ne predlaže izvođenje odgovarajućih dokaza. Time tuženik, tek sada, u parničnom postupku samo formalno pokušava iznijeti što predmetna naknada predstavlja jer se u naslovu i tekstu predmetne ugovorne odredbe uopće ne navodi na što se ista odnosi. U takvim okolnostima, ovaj sud dijeli stav tužitelja da je plaćanje predmetne naknade nametnuto tužitelju kao uvjet od strane banke za ishodovanje kredita. Na takav zaključak upućuje dodatno okolnost da je visina naknade povezana s iznosom kredita i određena u postupku, što bi značilo da je paušalno određena i kao takva ne predstavlja konkretne i specifične troškove nastale banci. U suprotnom, takve bi troškove banka mogla s lakoćom dokazati.

12. Slijedom svega navedenog, ovaj je sud utvrdio da je navedena odredba netransparentna, apstraktna i nerazumljiva, a time nepoštena prema korisniku kao potrošaču, u smislu odredbe članka 81. stavka 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

13. Nadalje, nepoštenje banke ogleda se i u tome što je plaćanje predmetne naknade ugovoreno kao uvjet isplate kredita. S tim u vezi valja istaknuti da je u presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu poslovni broj C-26/13 navedeno da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u ovom konkretnom slučaju znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma određivanja i obračuna naknade za odobravanje kredita, tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

13.1. Stajališta suda EU u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ jasno naglašavaju važnost (informiranog, upućenog) obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. Takvo obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

13.2. Praksa suda EU iz predmeta C-26/13 od 30. travnja 2014. odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u konkretnom slučaju banku), kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj. Upravo zbog tog slabijeg položaja potrošača Direktiva 93/13/EEZ obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena.

14. Nakon utvrđenja bitnih okolnosti da tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz čl. 5. Ugovora, da je predmetna odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njen sadržaj te potom cijeneći utvrđenja o nedostatku transparentnosti vezano za navedenu odredbu, valja se osvrnuti na značaj i posljedice takve nepoštene odredbe za tužitelja kao korisnika kredita. Cijeneći okolnost da je tuženik tužitelju kao uvjet za isplatu kredita prethodno nametnuo plaćanje naknade na temelju nerazumljive, neprovjerljive i paušalne odredbe, sud je ocijenio da je navedena odredba doprinijela značajnoj neravnoteži u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Pri tom visina iznosa naplaćene naknade nije uopće od utjecaja za utvrđenje značajne neravnoteže, jer bi bilo koji iznos naplaćen za uslugu koja nije pružena odnosno čiji nastanak i visina nije određena, doveo do značajne neravnoteže. Svako suprotno tumačenje opravdavalo bi ugovaranje nepoštenih odredaba jer za sobom nose teret manjih iznosa, što je nedopustivo.

15. Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio da je navedena ugovorna odredba nepoštena u smislu članka 81. stavka 1. ZZP/03 (članka 96. stavka 1. ZZP/07), a time ništetna u smislu članka 87. ZZP/03 (članka 102. ZZP/07) te nastavno u smislu odredbe članka 322. stavka 1. u vezi članka 324. stavka 1. ZOO-a. Stoga je prihvaćen deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja i odlučeno je kao u točki I izreke ove presude.

16. Prema čl. 323. st. 1. ZOO/05 u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijena u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

16.1. Tužitelj stoga ima pravo na restituciju iznosa naplaćenog na temelju ništetne odredbe Ugovora o kreditu po pravilima ZOO/05 o stjecanju bez osnove zajedno sa zateznim kamatama od dana plaćanja odnosno stjecanja od strane tuženika kao nepoštenog stjecatelja (čl. 1111. ZOO/05 kao opće pravilo i čl. 1115. kao pravilo o opsegu vraćanja). To stoga što je tuženik na temelju navedene ništetne odredbe ugovora o kreditu nezakonito naplatio naknadu od tužiteljice. Pritom, stav je ovoga suda da je tuženik nepošten stjecatelj jer je, s obzirom na odredbu čl. 87. ZZP/03, već u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu mogao znati da je navedena ugovorna odredba nepoštena, posljedično ništetna i da mu, sve ono što na temelju tako ugovorenih odredbi bude primio, ne pripada.

16.2. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

17. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te je, na temelju odredaba članaka 1111. i 1115. ZOO/05, u točki II izreke presude naložio tuženiku da tužitelju isplati iznos od 1.280,16 eura zajedno sa zateznim kamatama od plaćanja naknade 10. srpnja 2006. do isplate.

17.1. S obzirom da je tuženik u konačnici učinio nespornom visinu tužbenog zahtjeva, nije bilo potrebno provođenje financijskog vještačenja.

17.2. Odluka o stopi zateznih kamata donesena je na temelju odredaba članka 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023).

18. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva (slučaju kakav je i ovaj), prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je ništetnost ustanovljena ovom presudom, razvidno je da zastarni rok za isplatu nije protekao.

19. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. u vezi sa člankom 155. ZPP-a i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23, dalje: Tarifa).

19.1. Tužitelj je u ovoj pravnoj stvari zastupan po punomoćniku odvjetniku pa mu pripada po 75 bodova za sastav tužbe (Tbr.7.1) i podneska od 4. prosinca 2025. (Tbr.8.1. Tarife), za sastav podneska od 30. listopada 2025 tužitelju pripada 25 bodova (Tbr. 8.). Za zastupanje na ročištu 26. ožujka 2026. i 31. kolovoza 2026. tužitelju pripada po 75 bodova (Tbr.8.t.1.) te za pristup na ročište za objavu presude 37,50 bodova, odnosno ukupno 362,50 bodova što uzimajući u obzir vrijednost boda (Tbr.54. Tarife) i PDV (Tbr.46.Tarife) ukupno iznosi 906,25 eura. Tom iznosu treba pridodati trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 36,27 eura i pristojbu na presudu u iznosu od 55,00 eura uzimajući u obzir da će tužitelj moći ostvariti mogućnost plaćanja polovice propisanog iznosa pristojbe na odluku, cijeneći da i stranke moraju, sukladno odredbi članka 10. ZPP-a, nastojati da se postupak provede sa što manje troškova.

19.2. Stoga je naloženo tuženiku da tužitelju naknadi troškove ovog postupka isplatom ukupnog iznosa od 997,52 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate, sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a.

19.3. Tuženik nije uspio u sporu pa je njegov zahtjev za naknadu parničnog troška u cijelosti odbijen kao neosnovan.

U Puli, 13. listopada 2026.

S u d a c
Helena Božović Sladaković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovoga suda, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od

dana primitka presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu.

DNA:

1. tužitelj po punomoćniku uz sp na presudu
2. tuženiku po punomoćnicima

Broj zapisa: **9-3088e-90541**

Kontrolni broj: **08b96-e822d-7e97b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.